

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Cu precizia unui mecanism

O sesiune tehnico-științifică, organizată la uzinele „Șteagul Roșu” din Brașov în luna aprilie a anului trecut, a dezbatut o problemă de mare însemnătate pentru întregul colectiv: asigurarea ritmicității producției. În acea vreme, în uzină nu toate sectoarele produceau funcționări bune, ceea ce se reflecta negativ în îndeplinirea ritmică a planului, ceea ce cauza la sfârșit de lună munca în „asalt”, practică însoțită de o seamă de alte deficiențe.

Astăzi, cine va vizita uzinele de autocomioane, va întâlni, încă de la intrarea în întreprindere, un grafic montat într-o ramă metalică, oglindă a muncii. Este în acest grafic ilustrată contribuția fiecărei secții la marșul uzinei, preocuparea întregului colectiv pentru realizarea ritmică a planului de producție, obiectiv important al întrecerii socialiste. Ca să se ajungă la acest rezultat s-a muncit intens, urmărindu-se îndeosebi câteva probleme precise. Mai întâi s-a creat un decalaj între sectoarele calde și cele prelucrătoare. Ulterior, acest decalaj s-a realizat și între sectoarele prelucrătoare și montaj. La baza întregii activități pentru îndeplinirea „asaltului” în muncă a stat lucrul după grafic în toate sectoarele uzinei, grafic urmărit operativ, însoțit atunci când se semnalau greutăți de muncă eficiente.

Asigurarea ritmicității în îndeplinirea planului a stat și în centrul preocupărilor conducătorilor care au avut loc în toate întreprinderile din 1962. Oțelarii din Hunedoara, constructorii de utilaje petroliere din Ploiești, sondații din regiunea Argeș, laminatorii din București, țesătorii din Iași și multe alte colective de muncă au analizat cu simț de răspundere toate aspectele legate de îndeplinirea ritmică a planului, scotând în evidență experiența valoroasă acumulată ca și deficiențele din activitatea unor secții ale întreprinderilor lor, făcând propuneri, dând soluții de îndreptare a lucrurilor. La uzina de utilaje greu și construcții metalice din Brăila, luni în șir, turnătorii de oțel a înțeles că anul trecut trimiterea unor piese către sectoarele prelucrătoare. Această, ca și întârzierile provocate de forje, au făcut ca uneori să nu se realizeze integral planul lunar. Lăudând atitudine împotriva unor asemenea stări de lucruri și pentru a evita repetarea lor în noul an, muncitorii au propus cu prilejul dezbaterii cifrelor de plan să se asigure aprovizionarea la timp a secțiilor numai cu materiale la dimensiunile cerute, să se dea o mai mare atenție executării S.D.V.-urilor. În înțelegerea unor astfel de măsuri care au fost incluse în planul întreprinderii, conducerea uzinei a luat o seamă de măsuri pentru mai bună pregătirea a fabricației, asigurarea la timp a documentației tehnice și pregătirea tehnologiei. S-a văzut de altfel ori că practica dăunătoare a muncii neritmeice își are rădăcinile într-o necoresctă planificare internă, în aprovizionarea greoaie a secțiilor și a locurilor de muncă, pregătirea insuficientă a fabricației. Nu întâmplător în cadrul dezbaterii cifrelor de plan pe acest an, muncitorii din diferite sectoare ale Fabricii de confecții și tricotate București au criticat serviciul tehnic al întreprinderii pentru elaborarea întârziată a documentațiilor tehnice, introducerea în pripă a unor articole noi în fabricație, producându-

se din această cauză perturbații în procesul de producție.

Experiența înaintată a multor întreprinderi a dovedit că asigurarea unei producții ritmice depinde în primul rând de buna organizare din cadrul unităților respective. Conducerea uzinelor „Republica” din București, de pildă, a pus un mare accent pe respectarea zilnică a graficului de producție, de către fiecare echipă, brigadă și secție. În sprijinul acestei acțiuni sînt asigurate o serie de măsuri tehnico-organizatorice care se referă atât la aprovizionarea din timp a laminatoarelor, cât și la pregătirea aculelor necesare laminării.

Măsura organizatorică absolut necesară, de care depinde nemijlocit ritmicitatea producției, o constituie o justă planificare internă însoțită de o elaborare judicioasă a graficului de producție. Această măsură trebuie să asigure o în-

Producție ritmică, neîntreruptă

cărare uniformă și completă a utilajului, folosirea deplină și eficientă a timpului de lucru. O planificare internă bine și judicioasă întocmită în același timp o urmărire temeinică, o bună organizare a muncii, un control sistematic al îndeplinirii graficului. Dacă la uzinele „Șteagul Roșu”, „Republica” sau altele se lucrează ritmic, acest lucru se datorește în bună măsură și faptului că graficele sînt completate la timp, ajutând pe de o parte serviciile conducătoare ale producției să aibă în permanență o vedere de ansamblu asupra îndeplinirii planului, iar pe de altă parte muncitorilor să cunoască rezultatele activității lor.

Desăvârșirea ritmică a executării planului depinde foarte mult și de asigurarea aprovizionării tehnico-materiale la timp, complete și continue a întreprinderilor și, în cadrul acestora, a fiecărui loc de muncă. În această ordine de idei, măsurile luate să ducă la îmbunătățirea organizării muncii și a producției, trebuie să aibă în vedere și problemele legate de organizarea locului de muncă, veriga de bază a producției întreprinderii.

Cerința ca fiecare colectiv să lucreze în mod ritmic, cu precizia unui mecanism de ceasornic, devine tot mai importantă pe măsura profilării și specializării întreprinderilor, pe măsura dezvoltării cooperării. Prin această priză, în 1962, cel de-al treilea an al planului de șase ani, din partea conducătorilor de întreprindere se cere un aport mai substanțial în lămurirea definitivă a muncii în asalt. Condițiile create prin faptul că sarcinile de plan pe 1962 au fost cunoscute cu aproape 6 luni mai devreme, trebuie să-și arate acum din plin roadele. Și în această direcție se impune o contribuție sporită din partea tuturor cadrelor tehnice din întreprinderi, o ridicare a rolului organizatoric al inginerilor și tehnicienilor.

Cunoscând mai în adîncime problemele tehnice, economice și de organizare, cadrele conducătoare din întreprinderi sînt chemate ca, pe baza realizărilor dobîndite pînă acum, să perfecționeze necontenit organizarea muncii și a producției, asigurînd cele mai optime condiții pentru îndeplinirea ritmică a planului de producție. Aceasta va constitui o contribuție de preț la îndeplinirea obiectivului principal al întrecerii socialiste: lupta pentru o calitate superioară a produselor, care prin însușirile și gradul lor de finisare să satisfacă cel mai complet cele mai exigente cerințe, să reflecte înaltă calificare și măiestrie celor care le-au produs.

Conferința organizației orașenești București a P.M.R.

În sala Ateneului R.P.R., au început ieri dimineață lucrările Conferinței organizației orașenești București a P.M.R. La lucrările conferinței participă delegații aleși în Conferințele organizațiilor raionale de partid și un număr însemnat de invitați din uzine, fabrici, șantiere, din ministere și alte instituții centrale de stat, activiști de partid și de stat, reprezentanți ai organizațiilor de masă, oameni de știință și cultură.

Delegații și invitații au întâmpinat cu aplauze furtivoase pe tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, Nicolae Ceaușescu și Chivu Stoica, membri ai Biroului Politic și secretari ai C.C. al P.M.R., care participă la lucrările conferinței.

La primul punct al ordinii de zi, tovarășul Florian Dănilache,

Anul XX nr. 5377

4 pagini
20 baniDuminică
28 ianuarie 1962

prim-secretar al Comitetului Orașenesc București al P.M.R., a prezentat darea de seamă asupra activității Comitetului Orașenesc de partid. Darea de seamă a analizat activitatea desfășurată în anii 1960 și 1961 de organizațiile de partid din Capitală, pentru mobilizarea oamenilor muncii la îndeplinirea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al partidului.

Expunerea cu privire la darea de seamă a delegației Partidului Muncitoresc Român care a participat la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S. a fost prezentată de tov. Dumitru Popa, secretar al Comitetului Orașenesc București al P.M.R.

Raportul Comisiei orașenești de revizie a fost prezentat de tovarășul Dinu Constantin.

La discuții au luat cuvîntul numeroși delegați.

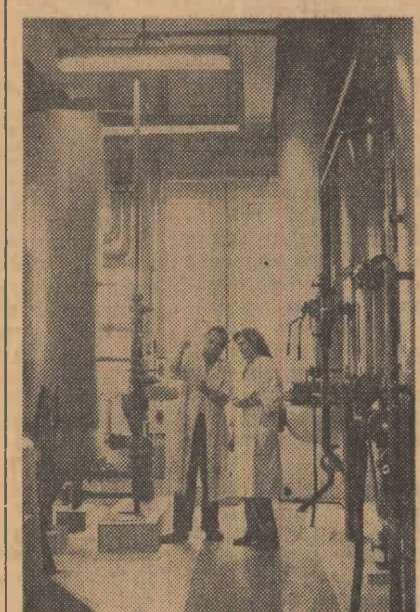
Lucrările conferinței continuă. (Agerpres)

Construcții noi pe litoralul Mării Negre

Consiliul de Miniștri a aprobat construirea unor noi hoteluri și blocuri de locuințe în stațiunile de pe litoralul Mării Negre.

La Vasile Roaită și în început lucrările de construcție a unui complex de odihnă de 1.500 de paturi. Primele două blocuri cu 560 de paturi vor fi gata pînă la începerea sezonului. Complexul va avea camere confortabile, mobilate elegant și cu o izolare fonică bună. Fiecare cameră are instalație sanitară proprie. Blocurile vor dispune de holuri spațioase. Spațiul destinat centralei termice dă posibilitatea creșterii capacității, prin montarea de noi cazane, ținînd seama de perspectiva extinderii în viitor a noului complex. Se va amenaja totodată și un mare restaurant modern.

La Mangalia se vor ridica 19 blocuri noi cu 628 de apartamente. O parte din aceste apartamente în curs de realizare, urmează a fi date în folosință în acest trimestru. La parterul blocurilor vor fi amenajate unități comerciale, iar într-o clădire separată, un complex al cooperărilor meșteșugărești. Alimentarea cu căldură a blocurilor este asigurată prin două centrale termice. Totodată urmează să continue lucrările pentru alimentarea cu apă și canalizarea generală a întregului oraș.

Avînd procesul de producție mecanizat, și în parte automatizat, fabrica „Interindustrial” din Oradea dă în medie 70 tone de ulei pe zi. Pe lângă ulei, fabrica produce și furfural. În cliseu: operatorul Gh. Cristea și maestrul de fabricație Elena Budaru, verifică probele de ulei rafinat.

Foto: AGERPRES

Noile construcții de la Vasile Roaită și Mangalia reprezintă o parte din cele prevăzute a fi ridicate în acest an în stațiunile de pe litoralul Mării Negre. La Mamaia, unde în anul trecut s-au dat în folosință hoteluri cu 5.000 de locuri, se ridică alte blocuri, cu aceeași capacitate, care vor fi puse la dispoziția vizitatorilor în vara acestui an. O parte dintre ele au și fost terminate, iar la altele lucrările sînt într-un stadiu avansat. Tot aici se construiesc mai multe restaurante mari. (Agerpres)

AZI VĂ INFORMĂM DESPRE:

CONCERTUL LUI DAVID OISTRAH ÎN CAPITALĂ

După iubitorii de muzică din Cluj, cei din Capitală au avut simfonia a doua mare bucurie de a-l asculta din nou pe renumitul violonist sovietic David Oistrach.

Acompaniat de orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu”, care a avut la pupitrul pe directorul George Georgescu, artistul sovietic a interpretat Concertul în re major de Beethoven. Interpretarea

deosebită, străbătută de o vibranță sensibilă a marelui violonist sovietic, a stîrnit aplauze călduroase.

La cererea insistență a publicului, David Oistrach a mai interpretat romanța în sol major de Beethoven.

Programul concertului, transmis și de studioul de televiziune București, a cuprins de asemenea Variațiunile simfonice de Mirccea Basarab și poemul simfonic „Marea” de Debussy.

TESATURI NOI ÎN PRODUCȚIA DE SERIE

La Pavilionul de mostre, organizat în toamna anului trecut, întreprinderea pentru industria bumbacului din București a prezentat o colecție deosebit de interesantă prin noutatea contexturilor și originalitatea îmbinării culorilor. Datorită acestui fapt, colecția a fost foarte bine apreciată de vizitatori. Dovadă că toate modelele de țesături noi — prezentate în 38 de desene și zeci de eșantioane coloristice — au fost contractate de către reprezentanții comerțului.

Cîteva dintre articolele de succes ale colecției, cum sînt Corina, Naiba, Crina și altele au fost introduse în producția de serie. Astfel, prima tranșă din aceste articole a putut fi trimisă zilele acestea bazelor comerciale. În vederea desfacerii în magazine.

O NOUA FABRICA DE CONSERVE
CONSTANTA (de la corespondentul nostru). La Ovidiu, lângă Constanța, s-a deschis gîntierul unui nou obiectiv industrial: o modernă fabrică de conserve de legume. Ea va fi pusă în funcțiune încă în acest an și va produce ca primul sortiment pastă și suc de roșii.

Pentru a se asigura materia primă necesară, au fost încheiate pînă acum contracte cu numeroase gospodării colective și de stat pentru cantitatea de 17.000 tone roșii.

PARCHETE MODEL ÎN EXPLOATARILE FORESTIERE

Zilele trecute au fost deschise 30 de parchete model în diferite exploatare forestiere din țară. În aceste parchete se vor studia posibilitățile de reducere continuă a pierderilor de lemn și de valorificare mai bună a maselor lemnoase. Tot aici vor fi experimentate o serie de metode pri-

În aceste zile, în numeroase unități agricole socialiste din țară se fac pregătiri în vederea muncilor agricole de primăvară. Una din preocupările de seamă este asigurarea cu semințe de înaltă productivitate, sînt fiind că acesta este unul din factorii de care depinde în mare măsură obținerea unor recolte bogate. În cliseu: tehnicianul agronom Nicolae Decușeară, care a adus la laboratorul regional pentru controlul semințelor din București probe de la o serie de unități din raionul Răcari, discută cu ing. agronom Maria Mitrea și tehniciana Iulia Huguș.

Foto: MIHAIL POPESCU

După întocmirea planului de producție pe anul 1962

Colectiviștii pun bazele unei recolte bogate

Colectiviștii din comuna Chiselet, regiunea București, s-au adunat de curînd pentru a se sfătui cum să muncească mai bine ca să obțină producții sporite. Rezultatele dobîndite pînă acum în ceea ce privește mărirea recoltei, dezvoltarea creșterii animalelor și a altor ramuri de producție au contribuit mult la înălțarea economică a gospodăriei lor. La porumb, de pildă, producția medie la hectar a crescut de la 1500 kg. cit era în 1950, la 3200 kg. în 1961; de pe unele tarlale, unde au muncit colectivii din brigada I condusă de comunistul Ilie Gheorghe, s-au realizat cîte 4300 kg. de porumb boabe la hectar. La sfecla de zahăr, s-a obținut anul trecut cu 5000 kg. mai mult de hectar față de plan. Producția de lapte înregistrată în 1961 este de 1900 litri de la fiecare vacă. Cele 30 de hectare cultivate cu legume au adus de asemenea venituri frumoase.

Produsele mari obținute au dat posibilitate colectivității din Chiselet să vîndă statului, pe bază de contract, cantități însemnate de cereale, carne, lapte, lînă, păsări. Totodată urmează să continue lucrările pentru alimentarea cu apă și canalizarea generală a întregului oraș.

Noile construcții de la Vasile Roaită și Mangalia reprezintă o parte din cele prevăzute a fi ridicate în acest an în stațiunile de pe litoralul Mării Negre. La Mamaia, unde în anul trecut s-au dat în folosință hoteluri cu 5.000 de locuri, se ridică alte blocuri, cu aceeași capacitate, care vor fi puse la dispoziția vizitatorilor în vara acestui an. O parte dintre ele au și fost terminate, iar la altele lucrările sînt într-un stadiu avansat. Tot aici se construiesc mai multe restaurante mari. (Agerpres)

Zilele acestea, colectivii de aici au dezbătut planul de producție pe anul 1962. Din practica anilor trecuți, ei au ajuns la concluzia că un plan bine întocmit, bine analizat și o bună organizare a muncii — cu măsuri concrete — joacă un rol important în obținerea unor producții bogate.

La întocmirea planului, consiliul de conducere al gospodăriei a ținut seama de învățămintele prețioase ale Consfătuirii pe țară a țăranilor colectivști. Pentru anul acesta, colectivii din Chiselet au prevăzut să realizeze o producție de 5.000 kg de porumb boabe la hectar, de pe o suprafață de peste 100 hectare. În vederea îndeplinirii acestei sarcini, ei au luat din vreme măsuri pregătitoare. În primul rînd, terenul a fost arat din toamnă la o adîncime de 30-32 cm. Totodată, s-au cîrât cîte 20-25 tone de guno de grajd și cîte 200 kg de superfosfat. Sămînța a fost asigurată din sursele care au dat cele mai bune rezultate în condițiile pedoclimatice existente. Asemenea pregătiri s-au făcut și pentru înălmîntarea celorlalte culturi de primăvară.

Colectiviștii n-au uitat să discute și despre dezvoltarea fermelor de animale. În cursul anului trecut, sectorul zootehnic le-a adus venituri frumoase. Acest lucru l-a convins și mai mult că animalele îngrijite cum trebuie, pot contribui, prin producțiile pe care le dau, la sporirea veniturilor bănești. Drept urmare, în acest an, numărul vacilor cu lapte se va dubla, al oilor va ajunge pînă la 830 de capete, se vor îngriși cu 235 de porci mai mult față de anul trecut și se va dezvolta ferma de păsări. Sporirea numărului de animale se va realiza în special prin păstrarea și creșterea prăselii proprii.

Pentru a se asigura obținerea unor producții mai mari de la animale, s-au avut grijă să se rezerve suprafețe suficiente pentru cultivarea furajelor.

O atenție deosebită se va acorda dezvoltării sectorului zootehnic și în special creșterii vacilor și păsărilor. Colectiviștii și-au propus să aibă la sfîrșitul anului 800 bovine, din care 422 vaci. Pentru a asigura condiții corespunzătoare efectivelor de bovine, în continuă creștere, va începe în curînd construcția unui grajd, cu o capacitate de 120 de capete. În ceea ce privește creșterea păsărilor, s-a prevăzut să se ajungă la sfîrșitul anului 1962 la un efectiv de 10.000 găini.

Pentru a asigura desfășurarea produselor pe care le va obține din fermele zootehnice, gospodăria a și încheiat contracte cu statul. În acest an se vor vinde statului, pe bază de contracte, 750 de porci grași, 100 vagoane de lapte, precum și lînă, ouă.

Realizarea unor producții sporite în sectorul zootehnic este posibilă, deoarece colectivii din Sînpetru se preocupă în mod deosebit de sporirea producției de cereale și de plante furajare. Producțiile medii la hectar la o seamă de plante agricole — și în primul rînd la grâu, orz și sfeclă de zahăr — vor crește simțitor. Încă de acum s-a pornit la traducerea în viață a prevederilor propuse: s-au luat măsuri pentru îmbunătățirea muncii de la ferme și se fac pregătiri pentru muncile agricole de primăvară.

CLUJ (de la corespondentul nostru). Parcul orașului Cluj găzduiește în aceste zile expoziția „Arhitectura în R.P.R.”. Numeroși vizitatori acordă un deosebit interes expozitelor care ilustrează aspecte din creația nouă a arhitecților romîni. Pînă acum, pavilionul expoziției a fost vizitat de cîteva mii de oameni ai muncii din localități și din regiune.

ULTIMELE ȘTIRI SPORTIVE

Echipa de fotbal Steaua București, alături în turneu în Grecia, a susținut sîmbătă o întîlnire amicală la Atena cu formația Panathinaikos. Fotbaliștii romîni au terminat victorioși cu scorul de 4-2 (3-1).

Partidele disputate ieri în cadrul competiției de handbal „Cupa de țară” s-au soldat cu următoarele rezultate tehnice: Steaua-Rapid 33-28; Clubul Sportiv Școlar-Metalul 24-14; I.T.B.-Flacăra Roșie 19-18.

Campeonatele internaționale de tenis de masă ale R.S. Cehoslovacie au continuat cu desfășurarea probelor de simplu masculin. Dintre jucătorii romîni Radu Neagulescu a obținut două victorii cu același scor: 3-0 la Zak (R.S. Cehoslovacie) și Garczynski (R.P. Polonă). Dorin Giurgucă a fost învins cu 3-2, de către cunoscutul jucător maghiar Peterfy.

CUM VA FI VREMEA?

Pentru zilele de 29, 30 și 31 ianuarie se anunță următorul timp probabil:

Vremea se va răci ușor. Căerul va fi variabil. În răsaritul țării vor cădea precipitații slabe, izolate. Temperatura va scădea ușor la începutul intervalului, devenind apoi staționară. Minimele vor fi cuprinse între minus 8 și plus 2 grade iar maximele între 0 și 10 grade, fiind local mai ridicate. Dimineața, ceață locală.

Cu multă intensitate muncesc în aceste zile și mecanizatorii din G.A.S. În toate unitățile s-a organizat repararea tractoarelor, plugurilor și semănătorilor în două schimburi, ceea ce a făcut ca la o mare parte din aceste mașini reparațiile să fie terminate. (Agerpres)

La fabrica „7 Noiembrie” din Sibiu a fost construită o nouă secție de finisaj, în care acum se lucrează de zor la montajul utilajelor. Dotată cu utilaje moderne, în majoritate fabricate în țară, noua secție va produce în acest an la capacitatea prevăzută, urmînd să finiseze 10.550.000 perechi ciorapi din fire de bumbac și sintetice, precum și importante cantități de alte tricotaje. În cliseu: Un aspect exterior al noului secții. În medaillon: Vopsitorul Dumitru Răileanu controlează montajul aparatelor de vopsit ciorapi.

Foto: A. CONSTANTINESCU

Din cuvîntul participanţilor la Conferinţa pe ţară a scriitorilor

George Macovescu

În estetica voacului nostru a apărut, formulat de Lenin, un concept nou, revoluţionar: principiul spiritului de partid în literatură. Cei petrecute în anii aceştia în ţara noastră au verificat în această teorie pe care Lenin a elaborat-o cu mai bine de jumătate de veac în urmă.

Istoria anilor de la eliberare încoace este cea mai frumoasă din întreg trecutul nostru, dar nimeni nu poate să nu fie de acord că este o frumuseţe aspră, bărbătească, furtivă din efumuri dramatice, într-o luptă necrutătoare. Dacă azi ne aflăm la un lămur, de unde pornesc alte drumuri, spre alte frumuseţi, aceasta — s-o spunem „în gura mare” ca Maikovski — o datorăm partidului, conducerii lui, tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej. În ultimii ani am avut ocazia să discut cu numeroşi scriitori şi oameni de artă şi cultură din multe ţări. Avind în faţă termenii de comparaţie, cunoscând situaţii din alte părţi, mi-am putut da seama mai bine despre ceea ce înseamnă pe de o parte spiritul anarhic mic-burghiez în viaţa literară, iar pe de altă parte ce reprezintă spiritul de partid în literatură, ce reprezintă conducerea de către partid a muncii literare.

Au fost greutăţi, au fost lipsuri. Nu totul a mers uşor, dar între micile „necazuri” colidionale, uneori reale, altele apărute din slăbiciunile noastre personale şi între viaţa curată şi demnă, pe care grija şi dragostea partidului, a conducerii lui, ne-au asigurat-o, există o deosebire esenţială pe care nimeni nu poate să o ignore.

În darea de seamă a delegaţiei Partidului Muncitoresc Român la cel de-al XXII-lea Congres al P.C.U.S., prezentată la Plenara Comitetului Central din 30 noiembrie — 5 decembrie, tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a arătat că metodele generate de cultul personalităţii nu au avut la noi, amploarea din alte ţări, şi în acelaşi timp a subliniat însemnătatea luptei principale duse de partid, de activul său de bază, pentru demascarea şi înlăturarea fracţiونیstilor antipartidici Pauker — Luca, ajutaţi de Teohari Georgescu şi apoi urmaşi de I. Chişinevski şi M. Constantinescu, care au încercat în mod sistematic să introducă în viaţa de partid metodele şi practicile străine, leninismului, generate de cultul personalităţii lui Stalin.

Referindu-se la daunele aduse de Iosif Chişinevski şi Miron Constantinescu în domeniul culturii, vorbitorul a spus:

Iosif Chişinevski, ducind o politică antipartidică, lipsit de principialitate, incompetent, a cultivat în rândurile scriitorilor relaţii care nu pot exista între oameni de tip nou, relaţii care nu au nimic comun, dar absolut nimic, cu viaţa de partid, cu morala comunistă, cu viaţa cea nouă care pulsează puternic de la un capăt la altul al ţării. Prin sfârşiri şi intrigi, prin măsuri arbitrare, stabilirea regimurilor preferenţiale pentru unii, în vreme ce izbea necrutător în reprezentanţi de valoare ai literaturii noastre, în creatori legaţi prin tot ce au ei mai sfânt şi mai bun de poporul nostru.

L-am ascultat ieri aici pe marele Argezi. Cu vervea scârbătoare, dar şi cu modestia pe care numai valoarea o poate asigura, a dat sfaturi virtuţilor şi tinerilor, sfaturi izvorite din marea şi permanentă dragoste pe care acest creator de nespuse frumuseţi o are pentru pământul acesta al nostru, pentru popor, pentru izbinile poporului muncitor, izvorite din respectul pentru muncă în general şi pentru munca literară în special.

Aurel Baranga

Referindu-se la succesele raportate de dramaturgia noastră în perioada dintre primul Congres al scriitorilor şi actuala conferinţă, vorbitorul a spus: În aceşti ani, frontul nostru scriitoricesc s-a îmbogăţit cu un pluton nou de dramaturgi, al căror aport substanţial s-a simţit pe scenele teatrelor, prin lucrări îmbogăţite o tematică variată, exprimată prin modalităţi artistice inedite. Alexandru Moldovan cu „Ziaristii”, „Celebru 702”; Titus Popovici cu „Pascagali”; Dorol Dorian cu „Dacă vei fi întrebare”, „Secunda 58” sau recenta sa piesă „De n-ai fi iubirile”; Paul Everac cu „Peoria” şi „Festrestre deschise”; V. Em. Galan cu „Prieten mea Pix”; Sidoru Drăguşanu cu „Fiecare lată”; Sarte din titlurile care au sporit peisajul nostru teatral, îmbogăţindu-l, făcându-l mai amplu şi mai divers, prin aportul noilor creaturi, care au adus în dramaturgie o notă personală marcată de ei pînă atunci în alte genuri ale creaţiei. Această infuzie de energie proaspătă a fost cu atât mai valoroasă cu cît fiecare dintre noii dramaturgi au adus un accent care este născut al lor. Fiecare din lucrările noi apărute au stîrnit discuţii, dar mai important decît orice e că fiecare din aceste noi piese a stîrnit interesul publicului şi al criticii. Poţi avea obiecţii critice la „Celebru 702”, dar nu-ţi poţi nega vervea debordantă, umorul suculent, dar mai ales — şi aceasta e caracteristica majoră a lucrării — patosul demascator. Poţi face rezerve cu privire la „Prieten mea Pix”, dar nu poţi să treci cu uşurinţă peste faptul că piesa a îmbogăţit galeria eroilor noştri cu unul pe care dramaturgia noastră nu-l avea încă: eroul pozitiv liric. Pieseile lui Paul Everac au fost primite de critică cu sufragii împărţite, dar mai important decît o judecată de valoare definitivă cu privire la creaţia acestor scriitori, de la care mai aşteptăm lucrări şi mai realizate, este mobilitatea lui creatoro, o ureche sensibilă la problema contemporană, sensibilitatea lui la formele noi şi îndrăznele.

Toate aceste succese certe, subliniate de adheziunea publicului nostru care acordă un interes tot mai susţinut lucrărilor de teatru originale ne îndreptăţesc să nu ne declarăm mulţumiţi cu treapta atinsă şi să năzuim la una superioară, la treapta acelor lucrări de teatru care să reflecte cu şi mai mare fidelitate epoca.

La acest capitol, al cerinţelor încă neacoperite, vreau să încep cu propria mea

M-am gândit atunci că o vreme, — aproape zece ani — Tudor Argezi, datorită politicii şi practicilor promovate de I. Chişinevski a fost ţinut departe de viaţa literară. N-am putut să-l ascultăm în demnitate înaripate pe care numai un mare poet le poate rosti. Este adevărat că demonul creaţiei nu i-a dat pace şi pana lui nu a zăcut uscată şi tristă pe masă. A muncit, a scris, a creat. Dar boabele de aur şi mărgăritare îngrăite pe firul vieţii şi care aveau să îmbogăţească mintea poporului şi să-i bucure sufletul au stat un deceniu în sirop, şi aceasta nu din vreaia lui Tudor Argezi.

Numai cînd conducerea leninistă a partidului nostru a lichidat practicile dăunătoare, antipartidice ale fracţiونیstilor numai atunci Tudor Argezi s-a putut urca la tribuna primului Congres al Uniunii Scriitorilor şi şi-a rostit acele înflăcărate cuvinte, pe care istoria literaturii noastre le-a şi înscris în paginile ei, versul argeziean a ajuns la marile mase, iar pămîntul lui i-a izbit necrutător pe duşmanii socializmului, al poporului nostru.

După ce a arătat metodele antipartidice, dăunătoare literaturii, folosite de I. Chişinevski şi M. Constantinescu în problemele literaturii şi artei, vorbitorul a arătat că asemenea practici au fost înlăturate pentru todeauna, datorită intervenţiei energice a conducerii partidului nostru, îndrumărilor personale ale tovarăşului Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Strîns uniţi, membri şi nemembri de partid, în jurul Comitetului Central, avem datorită sa muncim pentru ca politica partidului să se înlătuiească în toată frumuseţea ei. Este o datorie faţă de cei ce ne-au apărut demnităţea, faţă de cei ce au asigurat creaţiei noastre condiţiile ca să urce culmile cele mai înalte.

Vorbitorul s-a referit apoi la unele probleme ale istoriei literare. În anii de după eliberare s-a muncit mult, s-au răscolit arhive, documente, manuscrise; s-au descoperit altele noi; s-au purtat discuţii despre principiile care să prezideze la reconsiderarea întregii noastre literaturii; s-au elaborat teze; s-au întocmit machete; s-au redactat cursuri noi la catedrele universitare de istoria literaturii române; s-au publicat monografiile şi studii care dovedesc că există serioase posibilităţi pentru a avea o istorie literară ştiinţifică. Unele dintre aceste monografii şi studii pot constitui capitolul al acestei istorii, sau o temeinică bază pentru redactarea lor.

Vorbitorul a subliniat că lipsa unei istorii ştiinţifice a literaturii române se face tot mai mult simţită. E îmbucurător că se află într-o fază avansată primul volum al Tratatului de istorie a literaturii române, lucrat de un colectiv alcătuit de către Institutul de istorie a literaturii al Academiei Republicii Populare Române. Sintem însă interesaţi — a spus el, referindu-se la mersul acestei lucrări — să ne apropiem cît mai repede de prezent, să avem o istorie ştiinţifică a literaturii din a doua parte a veacului trecut; să avem apreciată, în cadrul fenomenului istoric opera marilor noştri clasi; să avem studiate curentele literare de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul celui de-al douăzecelea; să avem prezentată în adevărată ei lumină literatura dintre cele două războaie, după cum să avem aşezată la locul potrivit, ca o înclinare a dezvoltării literaturii noastre, dar mai cu seamă ca o consecinţă a revoluţiei din ţara noastră, literatura de după 23 August.

creanţă încă în debit. Vreau să vorbesc despre „Siciliana”. Aş fi nesincer cu dumneavoastră şi cu mine însumi dacă aş afirma că tot ce s-a spus sau s-a scris cu prilejul acestei lucrări, consider a fi în întregime just. Dar atunci cînd se exercită o critică tovarăşescă, esenţială e nu să respingi ce şi se pare eronat, ci să se pătrundă de ceea ce este adevărat. Fără acest proces de selecţie propriu tău mers înainte este ameninţat. Astăzi, la peste un an de la scrierea comediei, îmi este clar că raportul are perfectă dreptate — şi au avut dreptate şi criticii care au ridicat la fel problema — că demascarea elementelor negative nu se face de-a lungul piesei cu egală consecvenţă, în dauna ascuţimii satirice. Unul din caracterele de bază ale satirii realist-socialiste este demascarea vechiului în numele noului. Numai în acest fel ne vom face datoria noastră de scriitori-cetăţeni, de scriitori ai epocii socialiste, numai în măsura în care vom aprinde toate reflectoarele care să scoată în evidenţă noul şi vom proiecta toate luminile radiografice asupra vechiului ce se cuvine a fi extirpat.

Critica de partid mi-a dat ajutorul ca să înţeleg, după cum ne dă tutora sprijinul ca să depăşim greutatea legată de altă problemă ridicată de creaţia literară.

Referindu-se la orientarea greşită a piesei lui Horia Lovinescu „Mai presus de orice”, vorbitorul a menţionat slaba exigenţă de care a dat personal dovadă în epoca în care lucra la Teatrul Naţional.

Arătînd modul — nu odată defectuos — în care se lucrează cu autori dramatici, el a arătat că după perioade în care lucrările de teatru zăceau cu lunile prin sertare, fără ca autorilor să li se dea vreun răspuns, urmau epoci de asalt, în care o serie de lucrări, încă nefinisate, erup, în stadiu de rudiment, erau în pripă puse în scenă. Asemenea lipsuri s-au manifestat şi cu prilejul Decadei dramaturgiei, din anul 1961. În climatul de goană şi de asalt s-a înscris şi piesa „Mai presus de orice”. Dat cu acelaşi prilej au mai fost prezentate pe scenele noastre lucrări care mai aveau nevoie de muncă şi de finisare, ca „Milionarii” sau „Rustica”. Nimănuşi, în primul rînd nouă, dramaturgilor, nu ne este prielnic un asemenea stil de muncă. E necesar ca piesele să fie discutate cu temeinicie şi competenţă, fără grabă şi fără ter-

giversări, să se facă observaţii utile, menite să îmbunătăţească lucrarea pentru ca, odată adusă pe scenă, ea să reprezinte o bucurie şi sărbătoare şi pentru dramaturg şi pentru mişcarea noastră teatrală în genere.

O muncă insuficientă, în salturi, a dus şi Secţia de dramă a Uniunii Scriitorilor. Darea de seamă a subliniat unele din succesele activităţii acestei secţii. Ele sînt reale. S-au organizat dezbateri şi în ultimele luni, în întîmpinarea Conferinţei, munca a fost mult mai activă. Ceea ce nu s-a realizat însă în această secţie, şi pentru care merita a fi criticiată toţi cei care activăm aici, este acel laborator de creaţie, viu, permanent, în care dramaturgii să-şi cîtească lucrările, să-şi confrunte părerile, să-şi îmbogăţească experienţa.

Lucrările de teatru în care muncitorii zilelor noastre constructori luminaţi ai unei lumi, noi îşi găsesc înfăşurarea pe măsura virtuţilor lor politice şi cetăţeneşti, sînt încă aşteptate cu o legitimă nerăbdare. Am sentimentul că nu vom putea face faţă cerinţei unei dramaturgii la înălţimea timpului, decît cunoscîndu-l pe acest om nou constructor al socialis-

Nicolaie Stoian

S-a vorbit aici de către mulţi tovarăşi despre sentimentul de adîncă recunoştinţă pe care-l încercăm cu toţii faţă de partid, care îndrumă literatura noastră, luptei căruia i se datoreşte tot ceea ce am realizat noi.

Tocmai datorită acestei conduceri ideologice, literatura noastră nu s-a lăsat atrasă între Sciele şi Caribeele ideologice burghize, de care ar fi vrut s-o sfărîme duşmanii noştri.

Totuşi, unele sirene continuă să se facă auzite; ele poartă numele de spirit de castă, individualism, tendinţe de a scrie pentru gustul unui cerc îngust de aleşi.

Referindu-se la tendinţele de evazionism din critica literară, vorbitorul a spus: Chiar în conferinţa noastră, tovarăşii Silviu Iosifescu şi Mihail Gafiţa ne-au oferit mostrele unei asemenea atitudini.

În continuare vorbitorul s-a referit la cunoaşterea vieţii de către scriitori şi critici. Nu pot uita faptul că un cunosător alit de temeinic al oamenilor şi locurilor din zona actuală hidrocentrală „V. I. Lenin” de la Bicaz, cum este marele nostru Săboveanu, îşi exprima într-o convorbire cu un grup de scriitori, dorinţa arzătoare de a vizita Bicazul, aşa cum arată el azi, după prefacerile socialiste ce s-au săvîrşit aici. Pentru mine constituie de asemenea o lecţie foarte bogată în învăţăminte modul în care marele maestru al poeziei româneşti, Tudor Argezi, ne demonstrează prin neasemulatele sale tablete, această permanentă comunicare cu viaţa patriei noastre.

Văd, de aceea, în cerinţa exprimată de partidul nostru faţă de scriitori de a cunoaşte viaţa, şi un sfat prietenes dat în numele a tot ce are mai valoros frontul nostru literar, o grijă atentă faţă de destiniul scrisului fiecăruia dintre noi, al talentului fiecăruia!

Vorbitorul s-a referit la propria experienţă cîştigată în timpul cît a luat parte la activitatea brigăzii Comitetului Central care a analizat munca petroliştilor din trustul petrolier Molneshi.

Nu pot să nu-mi exprim aici adîncă mulţumire faţă de Comitetul Central al partidului nostru, pentru încrederea cu mi s-a acordat atît mie, cît şi multor altor scriitori, de a lua parte la munca unor brigăzi trimise de conducerea partidului nostru pentru a analiza sectoare ale industriei şi agriculturii noastre.

Sentimentul pe care îl dă asemenea contacte este acela al datoriei. În ce mă priveşte, înainte de a pleca într-una din aceste brigăzi, în noiembrie anul trecut, am predat Editurii pentru literatură noul meu volum de versuri. În timpul cît am lucrat în brigada care a analizat munca petroliştilor din trustul petrolier Molneshi am avut o foarte sinceră discuţie cu mine însumi. Mi-am dat seama că bătaia eroică în adevărată accepţie a cuvîntului pe care o dau sonderii pentru a mări cantitatea de ţigle pe sondă trebuie s-o dau şi eu cu unele poezii pentru a mări densitatea poeziei pe unitatea de vers — iar o altă datorie pe care vreau să mi-o achit chiar în acest volum, faţă de tovarăşii cu care l-am cunoscut, faţă de tovarăşii cu care am fost în brigadă, activi de partid şi vechi petrolişti, este să scriu o poezie cu adevărat demnă de acesti oameni.

Sentimentul acesta fără îndoială că îl are fiecare dintre noi cînd este pus în asemenea împrejurări. Întors dintr-o bri-

mul, dar nu cu ajutorul unei documentări turistice, ci cu propria noastră participare la fenomenele esenţiale ale vieţii noastre noi.

Avem nevoie — a spus vorbitorul — de o satiră care să lucreze cu sarcasm demascator cu tăişul îndreptat împotriva întregului arsenal de năravuri condamnabile lăsate de burghezie.

În ultima vreme repertoriul teatrelor noastre s-a îmbogăţit cu o serie de piese care evocă episoade din istoria partidului nostru. Au fost tot atîtea succese subliniate de publicul nostru care doreşte să vadă înfăşurate pe scenă fapte ale comuniştilor, felul cum au pregătît cu abnegaţie şi devoţiune, prin jertfa lor din trecut, marea zilelor noastre de astăzi.

În anul viitor, în 1963, poporul nostru va sărbători una din cele mai emoţionante, mai strălucite şi mai glorioase pagini din istoria sa: 30 de ani de la eroicele lupte din februarie, de la neuitatele lupte ale Griviţei Roşii. Cred că e de datoria noastră, a tuturor, să ne gîndim din timp şi, în piese de teatru sau scenarii cinematografice, să reflectăm această nemuritoare pagină a istoriei revoluţionare a poporului român.

gadă a C.C. al U.T.M., care a stat în Oltenia aproape două luni, Nicolae Velea spunea într-o şedinţă că unul din rezultatele acestor deplasări este că tu însuşi începi să te ridici ca om şi cetăţean la înălţimea eroilor tăi.

Vreau să cred, de pildă, că în urma unei hotărîri întoarceri, a tuturor cu faţa spre viaţă, spre problemele ei atît de bogate şi complexe, locul disputelor mărunte pentru tiraje, mărimea fotografiilor apărute în „Gazeta literară” sau „Lucăfărul” va fi luat de întrecerea dintre Hunezoara şi Reşiţa.

S-a vorbit aici despre faptul că unii critici au început să lanseze în ultimul timp o nouă teorie, aceea a necesităţii poeziei şi a prozei citadine. Mie personal îmi pare că aceasta este o dispută de natură să sustragă scriitorii de la problemele esenţiale ale creaţiei lor. De pildă, într-o cronică literară, tov. Paul Georgescu se arată foarte încântat că Anghel Dumbrăveanu nu este un rural, nu sporeşte încă cu unul numărul versificatorilor agrari. Mărturisesc că pînă aici nu bănuiam încontro bate tovarăşul Paul Georgescu, deşi m-au cam dezorientat ultimele rînduri, neştiind care sînt „versificatorii agrari”.

Cred că tov. Paul Georgescu putea face o deplasare de la blocul-turn pînă la sala Palatului la consfătuirea colectivităţii şi putea vedea la ce nivel s-au ridicat astăzi ţărani noştri. Arătînd necesitatea poeziei bune, alit despre oraş cît şi despre sat, vorbitorul a spus: Eu sînt din regiunea Bucureşti, proaspăt colectivizată, care este grînatul ţării noastre, din a cărei pine mănîncă şi tov. Paul Georgescu şi încă din aceea albă şi bună. Mama mea a intrat în gospodăria colectivă şi abia în socialism am putut avea sentimentul marilor ogoare, datorită luptei partidului nostru, datorită clasei muncitoare. Avem nevoie nu de poezii „ciadine” s-au „rurale”, ci de poezii consacrate muncitorilor, colectiviştilor, constructorii socializmului.

După părerea mea pot spune că într-adevăr cunosţi viaţa numai în momentul cînd problemele vieţii devin problemele tale personale. Nu se poate scrie poezie despre Hunezoara atîta timp cît nu te vor interesa problemele producţiei de ţigle, în aceeaşi măsură în care îl interesează pe Stefan Tripsa şi pe ceilalţi tovarăşi ai lui. De asemenea cred că un adevărat roman despre ţărani se va scrie atunci cînd te va frămînta la fel ca pe preşedintele G.A.C., ca pe şefii de echipă, ca pe ceilalţi ţărani colectivişti, problema obţinerii a cîinci mil. kg. porumb boabe la hectar. Cred că avem o seamă de scriitori care dau dovadă că se ridică la un asemenea interes.

Eu propun să alcătuim brigăzi complexe din care să facă parte tineri scriitori — pot să fie şi scriitori mai vîrstnici — tineri artiştii plastici, tineri compozitori, care să meargă în regiuni 2-3 luni şi să ajute la munca culturală, la înfrumuseţarea căminelor, să compună şi cîntece.

Cred că se poate foarte bine ca mulţi din tinerii noştri scriitori să lucreze ca activişti culturali la cluburi muncitoreşti, pînă la casele de creaţie, decît să bată săltele unor redacţii.

Eu în ceea ce mă priveşte, m-am hotărît încă înainte de conferinţă, la sfîrşitul anului trecut, ca în acest an să mă ocup de sprijinirea activităţii culturale în raionul Urziceni.

Al. Oprea

Vorbitorul a arătat că avem numeroşi critici talentaţi, foarte pregătiţi. El s-a referit apoi la o seamă de lipsuri, subliniind că în critica literară există suficient de multe capabile să îndrepte aceste deficienţe.

După părerea mea — a spus el — cuvîntul unor critici ilustrează într-o mare măsură defecte pe care le putem înfrîni şi în articolele lor. Cuvîntul tovarăşilor Iosifescu, Gafiţa, Vicu Mindra, se caracterizează prin lipsă de autocritică.

Vorbitorul a insistat asupra ocililor problemelor principale ale literaturii în activitatea unor critici, aducînd o seamă de exemple. Discuţia despre „Bariera” a ajuns să plictisească pe cititori, pe scriitori, pe autor, chiar şi pe criticii participanţi la discuţie. De ce? Pentru că discuţia s-a împotmolit într-o seamă de amănunte: De pildă, „Bariera” este roman sau nu? Cutare episod poate să intre în literatura romanică sau nu? Şi nu s-a discutat problema principală, adică a tensiunii mediului muncitoresc care era prezentat în această carte. Aşa vrea, în acest sens s-a dat un exemplu din activitatea proprie. Am publicat un articol despre romanul lui Ghilia, „Cuscir”, care înfăşurază un fenomen important din punct de vedere educativ — arată cum un carierist devine instructor de partid şi în activitatea lui deformează politica partidului în domeniul colectivizării agriculturii.

În articolul pe care l-am scris, eu m-am ocupat însă de următorul fapt: dacă moldovenii pot să scrie romane, şi în ce măsură Ghilia a reuşit să creeze un roman moldovenesc.

Consider că tov. Paul Georgescu, de o bună bucată de vreme, în cronicile pe care le scrie, ridică o „problemă” în

este o lecţie faptul că — la votul secret — nu a fost ales delegat la această Conferinţă. Este o lecţie foarte bună, care arată că nu numai masele de cititori manifestă dezacord faţă de acest gen de poezie, dar şi marea masă a scriitorilor noştri.

Vorbitorul a adus critici unor versuri publicate recent de Aurel Rău.

În continuare, relevînd necesitatea luptei împotriva spiritului apologetic, vorbitorul a criticat cuvîntul tov. Vicu Mindra. O formulare ca aceasta: „Criticii sînt constructori, ei nu neagă niciodată, ei totdeauna opun binele răului”, s-ar potrivi mai bine într-o slujbă religioasă decît într-o conferinţă a scriitorilor din ţara noastră.

Intr-un moment cînd toată lumea, în-

Mihnea Gheorghiu

Vorbitorul s-a referit mai întîi la revista „Secolul 20”, care a început să apară de curînd. O revistă cu acest profil apare pentru prima oară în istoria literaturii româneşti. Oprindu-se asupra unor deficienţe ale revistei, vorbitorul a subliniat că ea se resimte încă de un anumit eclecticism, are nevoie să-şi lărgască perspectiva, să se orienteze mai bine în alegerea materialelor pe care le publică. Revista trebuie să înfăşureze mai pe larg literatura realist-socialistă, care reprezintă fenomenul cel mai important al literaturii contemporane.

Revista noastră se resimte de o lipsă regretabilă şi în sectorul de critică, în domeniul teoriei, în examinarea critică a fenomenului literar internaţional, în prezentarea documentată, serioasă şi cu spirit de răspundere ascuţit, a fenomenului critic şi literar de peste hotare.

În acest domeniu, de pildă, „Gazeta literară” ne-a atras atenţia — şi este bine ca presa să ne ajute cu critica şi sugestiile ei. Invităm pe criticii noştri să contribuie la remediarea lipsurilor noastre, la ridicarea nivelului teoretic al revistei „Secolul 20”.

Ocupîndu-se de critica teatrală, vorbitorul a spus: Nu se poate concepe un critic fără cunoaşterea vieţii şi fără cultura de specialitate; nu se poate concepe un critic de teatru care să nu cunoască ce înseamnă traducerea unui text dramatic în spectacol teatral. Nu se poa-

Nagy István

Examinînd succesele incontestabile ale literaturii noastre şi discutînd în spiritul hotărîrilor partidului, marile sarcini ce ne stau în faţă, se ivesc o serie de probleme legate de etica scriitoricescă. Se ştie, nu de azi, de ieri, că scriitorii de vîrstă în operele lor, întotdeauna, şi cîte ceva din propriul lor drum de viaţă. Din opera scriitorului putem desluşi însă nu numai acest drum, putem afla nu numai direcţia de unde vine şi direcţia spre care îşi îndreaptă pasul. Opera dezaule şi crezul filozofic al scriitorului şi atitudinea sa morală. Opera arată de a cul parte stă scriitorul în lupta de clasă, care este idealul său în privinţa dezvoltării sociale. Idealul nostru social, societatea ideală în ochii noştri este comunismul, spre care rîvnim, urmînd calea socialismului. Etica noastră scriitoricescă se bazează deci pe realitatea în transformare socialistă, se bazează pe învăţăminte marx-leniniste despre morala comunistă. De acîi trage puterea, aceasta stă la baza poeziei scriitoricesc, aceasta stă la baza personalităţii noastre. Succesele construirii socialismului — şi totodată rezultatele incontestabile ale literaturii noastre realist-socialiste — reprezintă noi şi viguroase dovezi ale superiorităţii umanizmului socialist, ale moralei comuniste, faţă de morala burgheză, în agonie.

Tabloul desfăşurat al întregii noastre literaturii, şi mai ales efectul educativ pe care ea îl exercită asupra maselor de cititori, demonstrează într-un chip deosebit de elocvent că sub înţeleptă conducere a partidului atitudinea ideologică, politică şi morală a scriitorilor noştri îşi îndreaptă tăişul împotriva a ceea ce etica scriitoricesc caracterizează minutorul condeiului burghiez. Noi scriem despre şi pentru poporul muncitor. Din acest fapt rezultă că şi viaţa particulară a scriitorilor noştri se deosebeşte în mod radical de viaţa particulară a literaţilor care s-au făcut slujitorii al intereselor imperialiste.

Aşa este şi aşa şi trebuie să fie. Viaţa noastră particulară nu poate fi în contradicţie cu ceea ce propovăduim în literatura noastră cu conţinut socialist. La cei la care se ivesc totuşi asemenea con-

cluziv scriitorii şi criticii, cer exprimarea unui punct de vedere cît mai sincer şi cît mai ascuţit, argumentat, să se facă schimb de păreri în care să se conţente argumente, cînd se arată că nu există suficientă combativitate din partea unor critici, vine tov. Vicu Mindra şi ne atrage atenţia: „Să nu fim prea vehemenţi!”.

Mi se pare că toate problemele criticii literare se pot rezolva într-un singur mod, acela al unor discuţii principiale cît mai aprinse, cît mai vehemente posibile, dar în care să conţente schimbul cîştig de argumente. Exigenţele formulate în debaterile noastre arată că se dă o mare atenţie şi mare înţelegere criticii literare. Aceasta ne îndeamnă să depunem în munca noastră tot talentul, experienţa şi cunoştinţele fiecăruia.

te concepe un critic de teatru care ştînd că un spectacol este văzut de mii de oameni, să emită opinii eronate, uneori profund eronate, ce pot induce în eroare acest larg public. Este de neînţeles, după părerea mea, poziţia negativă a unor critici teatrali în comentarea piesei „Fiecare” de Sidoru Drăguşanu.

Piesa nu este lipsită de cusururi. Despre aceasta am scris la vremea premierei, căutînd sursa şi remediul lor. Dar este o piesă cu un conţinut de idei valoros şi servită într-un spectacol bun. Este, după părerea mea, una dintre piesele bune apărute în dramaturgia noastră din ultimele două stagii. Demonstrand că delapidatorii nu-şi au locul în societatea noastră „Fiecare” are un conflict autentic, actual, — a spus vorbitorul, combătînd părerile exprimate de V. Mindra, care a caracterizat piesa drept „o melodramă uşoară, construită pe foarte prăfuite idei ale pieselor melodramatice de bulevard”.

Piesa are un dialog viu, un dialog de teatru, frumos, pe care publicul îl marchează cu aplauze de simpatie, la replici care contribuie la educarea morală a spectatorului.

Critica teatrală — a spus vorbitorul în încheiere — trebuie să sprijine activ dezvoltarea dramaturgiei originale, tare, dobindeste succese, asemenea întregii noastre literaturii.

tradiţiei, la acela deobicei nici creaţia nu este destul de convingătoare.

Ansamblii literaturii noastre zugrăvesc noua configuraţie morală a maselor noastre muncitoare şi în acest tablou se recunoaşte şi caracterul scriitorilor noştri. Putem accentua acest fapt cu deplină dreptate şi cu mîndrie. Dar nu ascundem nici faptul că mai există printre noi unii, a căror atitudine cîteodată contrazice etica noastră scriitoricescă comunistă, ceea ce îi împiedică în desfăşurarea deplină a talentului lor, sau duce la greutăţi în munca Uniunii Scriitorilor. Nu putem fi de acord nici cu faptul că unii îşi supraapreciază propriile opere şi, în dauna altor cărţi, demne de editat, cer un tiraj foarte ridicat, sau scoaterea ediţiei a doua sau a treia, fără ca acest lucru să fie cerut într-adevăr de cititori. Nu de prea mult timp, s-a întîmplat pînă şi faptul că unii scriitori au încercat să se propună singuri pentru premiul de stat. Trebuie să vorbim şi despre acei colegi, dealtfel talentaţi, care, cu toate că nu sînt dect la începutul carierei lor de scriitori, încearcă să-şi organizeze viaţa aşa de comod, de parcă peste puţin timp s-ar pensiona, cu merite academice. Nu e întîmplător că dintre aceştia se recrutează cei care nu prea se gîndesc să plece pentru vreme mai îndelungată într-o fabrică sau într-o gospodărie colectivă, pentru studierea vieţii mai puţin comode — a vieţii celor ce muncesc acolo. În consecinţă, nu e de mirare dacă şi poezia sau proza lor devine oarecum abstractă şi superficială şi ei se opresc în dezvoltarea lor.

Scriitorii noştri nu se pot mulţumi numai cu aprofundarea cunoaşterii vieţii noastre socialiste, în plină creştere. În acelaşi timp ei trebuie să cultive, să dezvolte la ei înşişi, ca şi în rîndurile cititorilor, morala comunistă, fără de care nici nu ne putem închipui acest proces de creştere, de înaintare furtunoasă a societăţii noastre spre deasvîrşirea socialismului iar apoi spre comunism. Aceasta este una din condiţiile esenţiale ale ridicării literaturii noastre la un nivel şi mai înalt. Noi ne angajăm, cu toată hotărîrea, în faţa partidului şi poporului muncitor, că ne vom achita fără şovăială de această înaltă îndatorire.

Aurel Rău

Creaţia literară, îndrumată şi condusă de partid, a devenit şi mai mult — prin o serie de realizări — o oglindă a realităţilor noi din patria noastră, a izbinilor fără precedent cu care ne mîndrim, precum şi un instrument eficient în educarea şi formarea omului nou.

Consemnînd aceste succese, darea de seamă a subliniat totodată, cu deplin te-me, că între avîntul impetuos şi ritmul care caracterizează prefacerile revoluţionare ale vieţii noastre noi şi într, dezvoltarea literaturii luntă în totalitatea ei există totuşi un decalaj. Analizîndu-se situaţia poeziei, s-a subliniat că în acest sector important al creaţiei noastre literare se mai manifestă încă, din păcate, o tendinţă de evazionism, unele recăderi ale formalismului pe de o parte, iar pe de altă parte persistenţa în cultivarea unui patos artificial şi a platitudinii versificate — ambele, rezultate ale îndepărtării de adevăratele probleme ale vieţii.

În critica adusă poeziei, revista „Steaua” a fost vizată în repetate rînduri. Meditînd asupra celor afirmate în raport şi rememorîndu-mi activitatea noastră din ultimii ani, mă declar întru-totul de acord cu critica severă dar pe deplin justificată.

Din cuvîntul participantilor la Conferința pe țară a scriitorilor

Zaharia Stancu

Atît darea de seamă, cît și cuvîntul tovarășilor care au vorbit înaintea mea, au arătat încă o dată, cu tărie, că frontul nostru literar este strîns unit, că în acest front activează și înregistrează din ce în ce tot mai multe succese, că noi toți analizăm cu seriozitate lipsurile pe care le mai avem în dorința sinceră de a le îndepărta cît mai repede din operele noastre. Unitatea frontului nostru literar, succesele noastre, rîvna noastră de a lucra mai bine, mai temeinic și de a ajunge în anii care vin la înregistrarea unor și mai mari succese, se datoresc îndrumării date nouă de către partid, grijii pe care în permanență ne-a arătat-o partidul, fiecare în parte și Uniunii noastre. Pentru toate acestea sîntem și vom fi totdeauna adînc recunoscători partidului, Comitetului său Central în frunte cu tovarășul Georgehe Gheorghiu-Dej. Munca răbdătoare și înțeleaptă a partidului a ajutat pe unii dintre noi, mai puțin alții, în lupta, insuficient înținsă în știința marxist-leninistă, să nu cădă totuși pradă unor idei nesănătoase. Spun acestea pentru că eu sînt unul din scriitorii mai vîrstnici care și-a trăit o mare parte din viața lui scriitoricească înainte de 23 August și care datorează foarte mult partidului.

Pe vremuri, scriitorul, chiar cel mai talentat, trăia la periferia societății, tipărea greu o carte și era aproape cu nepuțință să-și cîștige existența cea mai modestă de pe urma muncii lui literare. Noi, vîrstnicii, nu uităm acest lucru. Și adaug: ar fi bine să-l aile și să nu-l uite nici tinerii.

Datorită transformărilor revoluționare care au avut loc în țara noastră în anii care s-au scurs de la eliberare pînă astăzi, fața întregii noastre țări este altă. Dar nu numai fața întregii țări este altă. Altfel arată oamenii de la săte și orașe astăzi. Ei nu se mai aseamău nici pe departe cu cei de ieri, de altădată, pe care i-am zăgrăvit în cărțile noastre privitoare la trecut. Între muncitorii pe care i-am cunoscut în îndepărtata mea adolescență, prin orașele de provincie, și cei pe care îi întîlnesc astăzi în fabrici și uzine este deosebire ca de la cer la pămînt. Între tinerii pe care i-am cunoscut în copilărie și pe care i-am descris în „Desculți” — și cei pe care îi întîlnesc astăzi, la mine în Teleorman, pe lunga și îngusta Vale a Călmățuului, sau în oricare parte a țării, este o deosebire și mai mare. Partidul a schimbat oamenii. Le-a dat forță și le-a dat învîțăbură. Le-a dat demnitate și le-a dat mîndria de a se simți oameni liberi, într-o țară liberă, care este a lor, le-a dat posibilitatea de a-și făuri buna stare și de a-și găsi fîcirea acîl pe pămînt și nu în cer, în viața de dincolo de mormînt, cum le spuneau odinioară popii.

Sarcinile frăsate poporului nostru de Congresul al III-lea al partidului se împlinesc și se depășesc. Viitorul stă în fața poporului nostru, luminos cum n-a fost niciodată.

Partidul ne-a ajutat și pe noi, scriitorii, să ne echilibrăm, să devenim, din oamenii vechi care am fost, oameni noi, constructori ai unei literaturi noi, realist-socialiste. Partidul a muncit mult și cu răbdare cu fiecare dintre noi și cu noi toți laolaltă. Și dacă unii dintre noi mai păstrează încă în unele împrejurări un mod vechi de a gândi, un mod vechi de a scrie, un mod vechi de a ne comporta în viața noastră de toate zilele și în raporturile noastre, de vină sîntem noi înșine.

Noi nu scriem pentru un cerc restrîns, privilegiat. Noi scriem pentru întregul nostru popor. Și nu trebuie să ne îngăduim să scriem oricum.

Eugen Jebeleanu

Vorbitorul a subliniat maturizarea literaturii noastre sub îndrumarea înțeleaptă a partidului în anii scurși de la primul Congres al scriitorilor. „Semnele distinctive ale epocii pe care o trăim” despre care vorbea tovarășul Georgehe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea înută la conferința organizației regionale de partid Cluj, pun sigiliul de lumină pe tot mai multe lucrări literare. Și cea mai curată bucurie este aceea a apariției cărților altor tineri scriitori. În lumina acestor semne distinctive putem dezbate, așadar, în aceste zile, problemele care ne privesc și care privesc pe acia care astăzi de la noi o literatură înaltă.

În continuare, vorbitorul s-a referit la problemele criticii literare, ale luptei principale de opoziții.

În directă contradicție cu lupta de opoziție — a spus el — se află spiritul apologetic. Se întîmplă uneori că dacă un scriitor frumș și criticat, oricît de principal, persoana respectivă ca a fost victima unui „atac personal”. Dar dacă e criticat — fără dorința de a-l ajuta, ci pătimaș, neprincipial, cu multă superficialitate — un poet tînar, atunci critica „merge”.

Știu, — a spus vorbitorul — unii critici afirmă că sînt scriitori care îi prezintă, că-l amenință, că se uită sașu la ei, că acești autori vin și le spun: Scrie despre mine! Perie-mă! Aici se pune o altă problemă, aceea a curajului de opinie. Cel de critic marxist, care și-a pus condeiul în slujba luptei pentru eliberarea omului, pentru comunism, poate fi un asemenea critic?

S-a vorbit înaintea mea despre necesitatea clarității expresiei în poezie. E un lucru just. În același fel trebuie să se pună problema și în ceea ce privește necesitatea limbajului critic, a limbajului

Avem o mare răspundere. Această răspundere este grea dar este nobilă și dacă ne vom strădui, îi putem face față cu cinste și ar fi de dorit să-i facem față cu strălucire. Trebuie să abordăm în scrierile noastre temele cele mai importante care decurg, clare, din sarcinile pe care Congresul al III-lea al partidului le-a pus întregului nostru popor, în vederea desăvîrșirii construcției socialiste din țara noastră. Și pentru ca scrierile noastre să oglindească această vastă operă de construcție a unei țări noi și a unei lumi noi, trebuie să cunoaștem viața constructorilor socialismului — așa cum au subliniat și alți conțrați în cuvîntul lor — pînă în cele mai mici amănunte. Nu vreau și mi se pare că nici nu pot să dau rețete. Pot să spun numai atât că, în ceea ce mă privește, îmi voi spori mult eforturile de a cunoaște oamenii și faptele pe care doresc să le înfățișez în noile mele scrieri. Aici însă mă sînt dator să mai adaug ceva: eu cred că noi, scriitorii, nu vom izbui să înfățișăm în scrierile noastre oameni noi și fapte noi, dacă nu ne vom strădui să ne lepădăm de tot ce mai păstrăm vechi în faptele noastre, în obiceiurile noastre, dacă nu vom reuși să devenim noi înșine oameni de tip nou, oameni asemănători celor mai înalți dintre constructorii socialismului și ai comunismului. Vă mărturisesc că în anii din urmă, la masa mea de lucru, deseori m-am izbit de această piedică. În întîlnirile mele cu cititorii, nu o dată am fost muștrat fie că mă apropiu cu pași prea înceți de actualitate, fie pentru lungimea unora dintre operele mele, fie pentru limba prea puțin bogată și prea puțin frumoasă pe care o folosesc. Muștrările mi-au fost făcute cu dragostea pe care muncitorii și țărăanii o au pentru scriitorii Am găsit aceste muștrări îndreptățite și simt hotărît să fac totul pentru a ține seama de ele.

Congresul al III-lea al partidului a tras sarcina că în toate sectoarele de muncă să se dea bătălia nu numai pentru o producție sporită, ci și pentru o producție de înaltă calitate, pentru o producție la cel mai înalt nivel la nivelul mondial. Oare această problemă a calității nu ne interesează și pe noi? Eu unul cred că ne interesează și că trebuie să ne intereseze în cel mai înalt grad.

Vreau să vă amintesc, că astăzi țara noastră se bucură, pe plan internațional, de un înalt și binemeritat prestigiu — și aceasta pentru înția oară — în lunga și zbuciumată istorie a harnicului nostru popor. Aceasta se datorește partidului. Oare din toate acestea s-a nu decurgă pentru noi nict o obligație? Cred, tovarăși, că sîntem datori poporului nostru, care ne privește cu dragoste și ne cîstește cărțile, că sîntem datori partidului care ne-a arătat dragoste și înțelegere. Sîntem aici scriitorii vîrstnici, cu o bogată experiență literară. Sîntem — mai numeroși decît noi, dumneavoastră, scriitorii tineri, care aveți în față, fiecare, o viață de om. Noi, vîrstnici, sîntem în stare să mai scriem încă multe cărți. Dumneavoastră, tinerii, veți scrie și mai multe și, fără îndoială, și mai bune cărți decît noi. Vă propun tuturor să considerăm această conferință ca o cotitură extrem de importantă în viața noastră scriitoricească și în munca noastră scriitoricească.

Să dăm partidului și totodată să dăm întregului nostru popor bucuria că scriitorii au plecat de la conferința lor cu hotărîrea fermă de a arunca din el tot ceea ce este vechi, de a se lega și mai strîns de viața poporului, de a se așterne pe lucru temeinic și de a da, cu condeiul lor inspirat, tocmai acele cărți care se așteaptă de la ei, tocmai acele cărți prestigioase care să ajute mult construcției socialismului și comunismului.

pînă acum, al literaturii ca factor de seamă în formarea omului nou, sporește încă în actuala etapă istorică în care planul ideologic, devine tîrîm principal al luptei de clasă, al luptei dintre nou și vechi.

Dacă privim în urmă, spre trecutul Congres al Scriitorilor, avem a ne mîndri cu realizări importante: au apărut cărți bune care, în marea lor majoritate, reflectă fenomene contemporane, s-au format talente tinere dintre care multe sînt mai mult decît promițătoare. În centrul operelor noastre se situează eroii vremii noastre, comunistul, există o mare diversitate de modalități, stiluri literare și personalități artistice în cadrul unității de concepție și de metodă. Dar dacă

G. Călinescu

Acad. G. Călinescu a adresat Conferinței următoarea scrisoare: „Cu tot suflul meu înflăcărat sînt în mijlocul Conferinței naționale a tovarășilor mei de construcție culturală scriitorii, vîrstnicii și tinerii, și aștept o îndreptare a sănătății mele spre a lua parte cît mai curînd împreună cu voi toți ca un simplu muncitor devotat și disciplinat, sub flamuri larg desfășurate ale Partidului Muncitoresc Român și patriei noastre, la ridicarea înalțului turn al umanismului socialist român”.

În cadrul Conferinței a fost citit cuvîntul tov. G. Călinescu: Cînd pentru înția oară omul a zgîriat pe perețele unei caverne silueta unui animal, a făcut asta ca să vadă și alții ce-a văzut el.

Artă este un limbaj și dacă omul s-ar perpeua într-un singur exemplar, n-ar mai avea nevoie de grai. Bete, deci, de prisos a mai demonstra absurditatea izolării artistului și a „purității” artei. Foarte adesea „abstragerea” artistului este o ipocrizie. Căci nu există vreunul, care să nu dorească a fi cunoscut de cît mai mulți oameni. Abstracțiunea este un scandal prin care ratatul încearcă să atragă atenția asupra sa.

O poză este și aceea de a scrie pentru „mine”. Toți marii creatori au scris pentru ziua de „azi”. Trăim mereu în prezent. Trăiește pe pămînt, în cetatea ta, cu oamenii vremii tale, acesta e singurul chip ca mine să fi-l al tuturor cetăților. Surprinde esența prezentului, singura prin care vei depăși și ziua de astăzi și curiozitatea blazată a cititorului estești.

Prin urmare orice scriitor, urmînd chemarea pe care Partidul Muncitoresc Român a făcut-o, nu de mult, artiștilor „de a făuri opere la nivelul înalțelor exigențe artistice și ideologice ale partidului și ale poporului”, e în deplin acord cu estetica cea mai sănătoasă și mai adevărată.

Construcția socialismului este pentru noi o problemă națională și a solicită scriitorul să fie un magistrat incitator la fapta de ridicare a civilizației materiale și a culturii poporului român este a face, apel la patriotismul său.

Patriotismul nostru popular e în concordanță cu cele mai elementare cerințe ale artei. Admirăm pe Ahile fiindcă era un luptător, pe Hamlet care, desî năpădit de cezurile sentimentului de zădărnici, pedepsește implacabil crima. Dacă Ahile s-ar pîi în toată lupta într-un tuș iar Hamlet s-ar plimba într-un pe scenă delirînd ca Ofelea, Homer n-ar fi Homer și nici Shakespeare, Shakespeare.

Omenirii sănătoase îi place eroul, acela care face cinste raselor umane. Pot zice că nu există decît un erou al artei, anume

V. Em. Galan

Propun să înscrim printre hotărîrile pe care Conferința noastră le va vota, un paragraf obligînd alt viitoare conducere a Uniunii, cît și direct conducerea revistelor noastre, să ridice nivelul publicisticii despre literatură și problemele dezvoltării și la nivelul actualului posibilități și cerințe ale frontului literar. Faptul că dezbaterile scriitoricești au rămas adeseori fără ecou în presa literară a dat naștere și a consolidat parcă, de cîtiva ani încoace, o impresie pe care eu o împărtășesc: impresia că discuțiile noastre de la Uniunea Scriitorilor, discuțiile noastre în cercuri de lucru pe un manuscris sau carte se desfășoară în general la un nivel superior nivelului la care se duz dezbaterile în presa literară.

Amintind de combaterea liberalismului anarhic, a teoriei „adevărului integral”, a tendințelor apologetice, a manifestărilor moderniste, vorbitorul s-a referit la critica numeroase aduse în conferință reviste „Steaua”. În ceea ce privește aprecierea cititorilor, care se exprimă prin tiraj, „Steaua” a avut și are mult mai puțin cititori decît oricare dintre cărțile noastre de literatură. Referindu-se la dezbaterile în legătură cu ideile confuze promovate de „Steaua”, vorbitorul a arătat că în reviste, ecoul acestor dezbateri — pozitive, creatoare, prin concluziile lor — a fost atît de palid, încît, nu puțină vreme, „moderniștii” au încercat să se lege în iluzia că este vorba de simple „răfuieci personale”.

În legătură cu alte probleme care n-au găsit încă o oglindire satisfăcătoare în presa literară, vorbitorul s-a referit la falsa teorie a distanțării. Nu putem scrie despre prezent, spun unii, foarte puțin, pînă nu-l depășim, pînă nu-l privim de la oarecare distanță... În discuțiile noastre, am impresia, am căzut de multă vreme de acord asupra unui lucru cumva elementar: da, este nevoie de o distanțare, 10—15 ani cel puțin, ca să putem scrie bine despre prezent. Dar în condițiile epocii noastre, și cînd mai sîntem și marxști, distanțarea aceasta o realizăm scriînd despre 1962 de pe pozițiile lui '70 sau '75. Spontan, geniile literaturii clasice au izbutit acest lucru și în trecut. Pe atunci, în mintea oamenilor, istorie însemna doar ce a fost; ce urma să fie, era doar necunoscuta soartă. Pentru noi, pentru contemporanii noștri, tîrîm istoriei, cunoscută, și sigure începe să se extindă — planificat! — asupra zilelor și deceniilor viitoare; se împrăștie cezurile care învaluiu, înalțea așezării gândirii marxiste, destinul omului și al omenirii. Practica noastră literară, mult îmbogățită în ultimii ani, indică necesitatea unei îmbogățiri corespunzătoare

privim realizările incontestabile ale literaturii noastre în raport cu realizările furtunoase ale constructorilor socialismului și cu sarcinile ce ne revin, trebuie să constatăm că mai avem mult de făcut, mai ales că posibilitățile noastre sînt cu mult mai mari.

Referindu-se apoi la rolul însemnat al criticii în dezvoltarea literaturii noastre, vorbitorul s-a limitat la enunțarea unor generalități.

În cursul discuțiilor, o serie de vorbitori și-au exprimat dezaprobarea față de poziția lipsită de spirit autocritic a tov. Paul Georgescu, față de încercările sale de a respinge criticele care i-au fost făcute, atîcînd în mod neprincipial pe cei care i-au criticat.

„eroul”. Un artist ocolește deopotrivă „perfecțiunea” cu primejdia de a cădea în schematicism și de a nesocoti studiul procesului care singurul este exemplar, precum evita copia individului comun, rău definit. O anume rotunjire „ideală”, o definiție clară a direcției etice răspunde principilor artei, fiind totodată în acord cu exigențele educative.

Așa sînd lucrurile, cred că asupra tuturor chestiunilor profesionale primează o calitate pe care trebuie s-o dezvolte orice scriitor și anume: de a fi de folos poporului. Artă e o misiune; rămîne în picioare comandamentul poetului vestitor al izbinzilor vremii lui. Să te bați la Trola e fără sens astăzi. Eroii sînt la cîmp, în uzine, în văzduh. De ce ni s-ar părea că e superb ca un cavalier într-un „turnoi” să-și răstoarne adversarul de pe cal, iar helicopterul care aterizează pe un grind, în viscol, și ceafă în ajutorul unui bolnav, mai puțin interesant? Totu de a ști cum să privești evenimentul, cauzele banalității și ale monotoniei sînt în noi înșine, precum de noi depînd finețea și profunditatea.

Ingenuitatea entuziasmului e calitatea supremă care pune decodată ordine în spirit. Artistul sincer vede limpede și conștețe cu fantezie. Experiența a demonstrat că orientarea observației după concepția marxistă despre univers și meditare asupra îndrumărilor partidului a fost întotdeauna rodnică pentru creator. Sînt făclări adevărate, care fac nu rareori și fum, și dau oricum emoția unui fenomen natural dar sînt și făclări reci, ca acelea produse pe scenă cu panglici de hîrtie roșie mișcate de un ventilator. Acestea nu dau sentimentul mărei, al combustivității. Eu unul prefer pe scriitorul patriot înflăcărat, de construcția socialistă, dar făptuind unele greșeli (amendabile în traiectoria operei lui), impecabilului placid.

Gustul cititorilor, foarte numeroși acum, a evoluat considerabil sau mai degrabă unui mic cerc de cititori de cărți de duzină i-a luat locul muncitorimea setoasă de cartea solidă și substanțială. Lăsînd de o parte nuanțele, foarte des judecate a acestei mase e mai justă decît a croniclei unui profesionist.

Trăim vremuri mari, să ne sîlim a fi pe măsura lor. Opera trebuie suită și bătută cu sirguință pe nicovăi. Să nu cădem în proză — sau metromania pe care o ridiculiza după Horațiu, Antioh Cantemir:

Farice cel ce poate într-un picior să stea
Scriînd două sute stihuri pe ceas și o testea
Pe jumătate umple pe zi, nevrînd să știe
Ce scrie și cum scrie sau de-i vreo vijelie.

după pagină, cînd e vorba despre cărți mari și adevărate, autorii tocmai despre suflul și conștiința oamenilor vorbesc — la nivelul epocii lor, cu forța talentului lor. E rău că roadele acestor discuții n-au pătruns, cu ajutorul presei literare, în teaurul experienței noastre comune.

Ca opus al descriptivismului, despre care atît darea de seamă cît și discuțiile au spus lucruri limpezi, s-a teoretizat, ca un fel de panaceu universal în materie de proză imprevizibilitate. Adică, în această perioadă, cînd noul vieții omenești pornește de la faptul că descoperim legile dezvoltării sociale, literatura să creeze un imprevizibil artificial, prin sublinierea nu a legii ci a întîmplării, prin dezvăluirea nu a ceea ce influențează viața noastră ca lege, ci prin ceea ce influențează viața noastră ca întîmplare. În discuții de mult depășite ale prozaților, confuzia dintre „imprevizibilitate” de ordin formal, firească povestiri epice ori dramatice, și fondul previzibil, logic, al evenimentelor realității a fost lămurită. Dovada — multe povestiri recente (N. Velea, D. R. Popescu s.a.). Dar revistele n-au întreprins nimic pentru cunoașterea dezvoltării și generalizarea experienței cîștigate — și, de aici, pentru alte povestiri, căutări sterile, penibile, pe rețete ineficace în vremea noastră — gen Kafka etc.

Vorbitorul s-a referit în continuare la

Ion Marin Sadoveanu

Vorbitorul a arătat că în ultimii ani, literatura noastră s-a dezvoltat, s-a îmbogățit cu opere variate, a crescut o generație de tineri scriitori. Mersul acesta ascendent se datorește, în primul rînd, îndrumărilor partidului. Literatura aceasta nouă corespunde creșterii însăși a vieții și face imposibilă reînnoirea sau folosirea unei vechi formule. Ea n-ar mai interesa pe nimeni și s-ar vesteji înainte de a înlocui. Literatura de astăzi se face cu oameni adevărați, pentru oameni adevărați, cu conștiințe și o etică nouă, într-o țară în care procentul de spectatori și lectori a crescut uluitor, într-o țară cu altă structură, mai temeinică și mai curată, a familiei, cu altă morală și alt tîneret. Literatura corespunzătoare nu poate să fie decît aceea a unui realism robust, nelipsit însă de vîslul care să deschidă perspectiva viitorului tot mai luminos.

Într-o frumoasă imagine, darea de seamă arată concurența generațiilor în front comun al literaturii noastre de astăzi. Vîrstnicii încearcă să dea, alături de tineri, adevărată înfățișare creației literare. Și pentru totu se pun aceleași două mari probleme: a cunoașterii vieții și a unui înalt nivel artistic. Firește că viața, pentru a fi folosită în construcția unor opere de artă valabile, trebuie

D. Panaitescu-Perpessicius

Vorbitorul a apreciat faptul că darea de seamă analizează toate sectoarele activității Uniunii Scriitorilor și prezintă neenumerate aspecte pozitive și negative ale acestei activități. A fost o adevărată bucurie pentru oricare dintre ascultători, a spus el, să audă pomenindu-se numele altor scriitori, de la cei mai tineri pînă la cei mai în vîrstă, poeți, prozatori, critici, autori de literatură pentru copii.

Bucuria noastră a fost cu atît mai mare cu cît prezentarea acestor realizări a fost însoțită de o stringentă analiză a operelor importante.

Vorbitorul a relevat succesele literaturii noastre din ultimii ani, activitatea desfășurată în țară de Uniunea Scriitorilor, întîlnirile dintre scriitori și oameni muncii. El s-a referit apoi la generația de tineri poeți care au debutat în colecția „Lucașfănuș”. În cuvîntul său, vorbitorul a evocat figura poetului Nicolae Labiș.

Anton Breitenhofer

Darea de seamă, prezentată de tovarășul Mihai Beniuc, ne-a înfățișat un tablou viu al succesele dobîndite de literatura noastră în ultimii ani. Deosebit de îmbucurătoare sînt progresele însemnate obținute în domeniul prozei și al dramaturgiei, mai ales în ceea ce privește tratarea problemelor legate de realitățile zilelor noastre. Realizările obținute se datoresc în primul rînd îndrumării literaturii de către Partidul Muncitoresc Român, faptului că scriitorii noștri s-au situat ferm pe pozițiile realismului socialist.

Înspirîndu-se din aceeași realitate clocotitoare a construcției noastre socialiste, literatura în limba germană, ca parte organică a literaturii noi din R.P.R., a înregistrat și ea un salt calitativ față de trecut. Este unul din meritele incontestabile ale acestor literaturii, că a reușit să oglindească într-o bună măsură una din cele mai însemnate preocupări ale construcției noastre socialiste, prietenia și frăția de nezdruclinat dintre poporul român și minoritățile naționale din patria noastră. Vorbitorul a amintit cîteva dintre lucrările reprezentative din ultimii ani, scrise în limba germană, ca versurile lui Alfred Margul Sperber, Franz Liebhardt, romanul „Foc de vreascuri” de O. W. Cisek, romanele „Acum, cînd grîul s-a măcinat” de A. Lillin, „Stele în plină zi” de Herta Li-geti s.a.

Fenomenul cel mai îmbucurător din ultimul timp îl constituie însă faptul, că în literatura germană din țara noastră au apărut o serie de nume noi, ale unor oameni tineri, care în lucrările lor dau dovadă nu numai de un real talent, dar și de o orientare hotărîtă către teme majore și actuale. S-au obținut succese în domeniul reportajului literar. Un șir întreg de tineri reporteri capabili sînt prezenți atît în paginile ziarelor „Neuer Weg”, „Die Wahrheit” și „Volkszeitung” ca și în diferite culegeri.

Un sector important al activității scriitorilor germani din țara noastră îl constituie traducerea din limba română. S-au tradus în mod masiv atît operele clasice cît și ale scriitorilor contem-

o serie de confuzii privind realismul socialist și tendința de a-l concepe, — definiția aparține „Gazetelor literare”, ca un Babel armonios în care pot răsuna orice fel de voci.

Referindu-se la o precizare făcută în cursul discuțiilor de tov. Eugen Barbu, cu privire la discordanța ce apare uneori între tonul „particular”, și cel „oficial” al tov. Paul Georgescu, vorbitorul a arătat că aici e blamată, în fond, lipsa de principialitate care-l determină pe critic să ocolească polemica deschisă. Este o problemă care nu e specifică numai lui Paul Georgescu, nu se oglindește numai în „Gazeta literară” ci privește și alte reviste literare și o problemă care va trebui rezolvată.

În continuare vorbitorul a spus: ca să măsurăm drumul parcurs de literatura noastră în ansamblu de la trecutul Congres pînă astăzi, să ne închipuim cărțile noastre de azi, trecute în peisajul literar 1956; cred că aceste cărți ar fi fost în mare număr propuse pentru premiul de stat și i-ar fi luat înaintea celor pe care le-am publicat atunci. Aceasta este o creștere de care avem dreptul să fim mîndri.

În același timp, dezvoltarea vieții în ansamblu a fost mult mai mare. De aici preocupările noastre firești, necesare. Îndreptate spre dezvoltarea continuă a creației literare.

cunoscută dinăuntru, din adîncurile trăirilor fiecărui om. Spre această informare prețioasă ne poartă propria noastră măsură umană, dragostea pe care noi înșine sîntem în stare să o avem pentru cel de lingă noi, interesul pentru el. Dar înregistrarea, seismograful aproape, a mișcărilor lor sufletești atîrnă de observația și sensibilitatea noastră scriitoricească. Ea trebuie crescută și educată — socot că în sensul de a înregistra nu ceea ce stă în predilecțiile și obișnuințele sale, ci ceea ce este important și nou în obiectul pe care-l are de cercetat. Nu numai o cunoaștere a vieții din adînc, dar și o cunoaștere completă stă la baza unei bune creații artistice.

Întrucît privește nivelul artistic, nu ne vom putea apropia de el, indiferent la ce vîrstă, decît prin muncă. Numai șlefuirea și echilibrarea prin muncă a celor ce am întreprins ne vor putea duce la o izbîndă.

Vîrstnicii sau tineri, pe calea creației literare sîntem încrecați de aceleași probleme, ne întîlnim cu aceleași dificultăți. Ceea ce este de seamă e faptul de a ne simți atrași cu putere de viață, și de a ne supune cu probitate artei noastre literare. Numai în felul acesta, într-un același front, vom putea crea operele pe care oamenii muncii le așteaptă de la noi, opere cinștite, sănătoase, folositoare.

În poezia lui Labiș a spus el răsuna toate ecourile acestei epoci pe care-o trăim. epocă plină de tumult și de rezonanță așa de învințitoare a propriei construcții în mers.

Occupîndu-se de activitatea unor reviste, de unele lucrări de istoriografie literară, vorbitorul s-a referit apoi la diversele manifestări organizate în cadrul Muzeului literaturii romine. Acest Muzeu, a arătat el, s-a născut din înalta concepție despre literatură și despre promovarea ei, despră asimilarea literaturii de către marea publică. Amintind diferite expoziții, ca aceea consacrată celei de-a 13-a aniversări a Eliberării sau aceea închinată lui Sahia, Neculufă, Sadoveanu și alții, expoziții care au circulat în foarte multe instituții culturale și în fabrici, vorbitorul a relevat interesul puternic al oamenilor muncii față de opera de popularizare a literaturii.

porani. Aceste traduceri nu sînt editate numai de către edituri, ele apar în mod regulat și în suplimentul literar al ziarului „Neuer Weg”, în revista „Neue Literatur” cît și în alte publicații.

Enunțînd aceste succese, nu vreau de loc să trec cu vederea faptul că literatura în limba germană din țara noastră are încă lipsuri serioase în ceea ce privește o tratare mai complexă a fenomenelor noi ale construcției socialiste din țara noastră. Sînt convins că și scriitorii de limbă germană vor primi de la această conferință impulsuri noi, importante, pentru îndeplinirea sarcinilor care le stau în față.

Zilele acestea am fost în raionul Sînnicolau Mare — un raion complet colectivizat, cu un mare număr de gospodării colective milionare. Într-o serie de discuții pe care le-am avut cu țărani colectivizați, aceștia au arătat pe bună dreptate că viața lor actuală, că problemele ivite din stadiul actual de dezvoltare al gospodăriilor colective, au depășit realitatea oglindită în multe lucrări care tratează problema colectivizării. Ei cer în mod justificat scriitorilor un răspuns la problemele care îi preocupă în prezent.

Tot în aceste zile am vizitat orașul meu natal, Reșița. Am stat de vorbă cu numeroși prieteni și cunoscuți, în cea mai mare parte muncitori și tehnicieni în uzină. Discuțiile noastre s-au referit, după cum era și firesc, mai ales la problemele pe care le ridică dezvoltarea vertiginosă a uzinei și orașului. Pot să afirm cu toată răspunderea că spusele fiecăruia dintre acești muncitori ar putea constitui tema unei lucrări literare. Viața de astăzi a muncitorilor și țărănilor, experiența uriașă pe care a-cășe oameni au acumulat-o în procesul de plămădire a socialismului, bogăția lor sufletească, năzuințele lor nobile, credința și dragostea lor pentru partid, pentru patria noastră scumpă, iată tot atîtea teme minunate pe care scriitorii nici unei generații pînă în zilele noastre nu le-au cunoscut. Sînt teme cărora merită să le închinăm toate forțele.

Paul Georgescu

Literatura noastră își datorește succesele existenței socialismului, triumfului ideilor marxist-leniniste în țara noastră, muncii neobosite a oamenilor muncii care au ridicat baza materială, fără de care activitatea noastră ar fi fost imposibilă. Este neapărat necesar să reamintim că literatura noastră își datorează evoluția sa fericită îndrumării atente și înțelepte de care s-a bucurat din partea partidului. Principiul leninist al îndrumării de către partid constituie principiul fundamental al creației literare și artistice din patria noastră. Literatura pe care o

scriem este parte integrantă a cauzei clasei muncitoare și deci o raportăm la sarcinile ce revin întregului popor prin istoricele hotărîri ale Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român, la sarcinile pe care le avem cu toții în vederea desăvîrșirii construcției socialiste.

Literatura are îndatorirea de cinste nu numai de a oglinzi transformările revoluționare pe care le înfăptuiește poporul român, dar și de a contribui la făurirea conștiinței comuniste a omului nou și prin aceasta, indirect dar eficient, la construirea noii lumi. Rolul, important și

